

ИЛЯ ВАРШАВСКИ ДИКТАТОРЪТ

Превод от руски: [Неизвестен], 1966

chitanka.info

Беше три часа и седемнадесет минути по астрономическото време на системата на Сините слънца, когато Лупус Ест, страшилището на дванадесетте планети, се появи в командния пункт на звездолета.

След три минути, поглеждайки със задоволство към командира, който лежеше с разбит череп, той се насочи към кабината, за да помогне на двамата си другари, които доубиваха екипажа и пътниците.

След един час Информационната космическа служба съобщи, че е прекъсната връзката със звездолета ХВ-381, а обединеното полицейско управление на дванадесетте планети съобщи за дръзкото бягство на трима престъпници, осъдени на смърт от Върховния съд.

През това време освободеният вече от излишния товар кораб бе взел курс към съзвездието Лебед.

— Отлично проведена операция! — каза Тари Кат, отваряйки втора бутилка.

Лупус Ест се захили самодоволно.

— Не беше лошо, момчета, но не забравяйте, че това е само началото. Главната работа ни предстои на Галатея.

— Какво оръжие имат те? — попита Пинта Уиски, най-предпазливият от тримата приятели.

— Планетата е населена с хаплювци, които не могат да различат квантов деструктор от обикновен лъчев пистолет. Аз бях там преди десет години, когато служех като втори щурман на звездолет. Не е планета, а бонбонче! Прекрасен климат, двадесет и шест процента кислород в атмосферата, много богати златни залежи, а жените — пръстите си да оближеш. С една дума, Галатея е създадена специално за момчета като нас и може да бъде завладяна с голи ръце.

След третата бутилка бяха окончателно разпределени ролите:

Лупус Ест — диктатор.

Пинта Уиски — началник на полицията и на щурмовите отряди.

Тари Кат — църковен глава.

Планът на Лупус Ест бе изграден върху познаване на човешката психика.

— Сегашното правителство на Галатея — каза той, чоплейки зъбите си — трябва да бъде обвинено в опит да продаде планетата на чуждоземци, арестувано и разстреляно без съд. На мястото му ще бъде създадено ново марионетно правителство от елементи, недоволни от

положението си в обществото. В този стадий на преврата ние ще трябва да се държим в сянка.

— А няма ли след това те да ни пратят по дяволите? — попита тъпичкият Тари.

— След това ние ще ги пратим по дяволите, но дотогава Пинта трябва да завърши нелегалното формиране на щурмовите отряди, а ти, Тари, да доведеш религиозната психоза до крайност.

— Как става тая работа?

— Ще почнем кръстоносен поход против червенокосите или против ония, които имат повече от пет деца. Ще ги обявиш за слуги на дявола. Трябва да се забърка каша, не е важно каква, за да се даде възможност на отредите на Пинта да се намесят за възстановяване на реда.

— Хип, хип, ура!

— Да живее диктаторът на Галатея Лупус Ест!

— И най-близките му приятели и съратници Тари Кат и Пинта Уиски — скромно продължи тоста Лупус.

* * *

— Значи ти решително отказваш да ми помогнеш? — попита Лупус, стараейки се да запази спокойствие.

Галатеецът вежливо се усмихна.

— Виждате ли, аз съм химик, а не лекар, но мога да направя нещо. Моят шурей е много добър психиатър и ако сте съгласен да поговорите с него, той навярно ще ви предпише лечение.

Ест скръцна със зъби.

— Пречукай го, Лупус — каза Тари.

— Разбери — продължи Ест, — че ти предаваш своя народ. Вашите управници тайно продават планетата на чуждоземци, а ти не искаш да възглавиш правителството на национално освобождение. Какъв патриот си ти?

— Не разбирам за какво говорите. Ние нямаме никакви управници.

Лупус изтри потта от челото си.

— А какво имате?

— Два координационни центъра с електронни машини. Ако можете да направите някакви предложения за усъвършенствуването на тези машини, Съветът на кибернетиците на драго сърце ще ви изслуша.

— Нека аз да поговоря с него — помоли се Пинта. Ръцете отдавна го сърбяха.

— Почакай, Пинта.

Лупус се замисли.

— Престани да се правиш на ударен! — внезапно закрещя той. — Казаха ни, че твоят проект, върху който си работил пет години, е отхвърлен и че ти си много недоволен от това. От кого, дявол да те вземе, си недоволен! Да не би от машините?

— Разбира се, че съм недоволен. От себе си съм недоволен. Беше много глупаво да прахосам напразно пет години.

Лупус хвана галатееца за врата и го поведе към изхода.

— Пръждосвай се и си дръж езика зад зъбите. Помни, че не те ликвидирахме, само защото не желаем да се занимаваме с мърша, но ако раздрънкаш какво сме говорили с теб...

Жестът на Лупус бе по-красноречив от всякакви думи.

Галатеецът излезе.

Тари укорително поклати глава, стъпка угарката и тръгна към вратата.

— Назад!

Тари неохотно се спря и пъкна пистолета в джоба си.

— Струва ми се, че така ще бъдем по-спокойни. Те нямат полиция и аз ще хвърля трупа в канала...

— Забрави старата си професия, дръвник! Сега ти си политик. Един труп не решава въпроса и само напразно ще привлече вниманието върху нас. Нужни са ни милиони трупове, без това е невъзможна истинска власт. Научи ги да стрелят един срещу друг. Достатъчно лентяйствувахте тук! Утре се залавяйте с Пинта за работа.

— А какво ще правим с правителството?

— Засега ще трябва да почакаме. Виждаш, че нищо не излиза.

* * *

Първата проповед на Тари има сензационен успех. Институтът за обществено мнение регистрира над двадесет милиона галатейци, събрани пред телевизионните екрани и радиоапаратите.

Кат изглеждаше много ефектно в жълтия си кариран костюм със зелена връзка.

— Братя! — почна той, след като шумно се изсекна в червената си носна кърпа. — Покайте се, братя и сестри, защото десницата божия вече е вдигната за съкрушителен удар.

Голям е вашият грях пред господа. Мръсни изчадия на дявола скитат из Галатея, осквернявайки божия образ, по чието подобие сме създадени. Имам предвид, чада, червенокосите. Нима косите на нашите прадеди, изгонени някога от рая, са имали този нечестив цвят? Не, и хиляди пъти не! — ще отговори всеки ревностен християнин. Червеният цвят идва от дяволицата Лилит, с която Адам блудствувал по внушение на Сатаната. С какво е опасен за нас червенокосият човек, ако изобщо тази дума може да се употреби за подобни изроди? Червенокосият постоянно мисли, че е червенокос, и душата му е изпълнена със злоба към цялото човечество.

Някои могат да ми възразят, че червенокосите на вашата планета са не повече от два процента и поради това не представляват голяма опасност. Пагубна заблуда! Червенокосите са опасни именно защото са малко. Вашите жени и дъщери хвърлят похотливи погледи на червенокосите тъкмо защото те им се виждат необикновени. Ще дойде време и червенокосите ще се разплодят на Галатея толкова, че всеки, който е имал нещастieto да се роди брюнет, блондин, шатен или плешив (ораторска пауза, за да се даде възможност на слушателите да оценят духовитостта), или плешив (малка пауза за смях), ще се лиши от своята порция въздух на планетата.

Убивайте червенокосите с камъни, разпъвайте ги на кръст, изгаряйте жилищата им, защото с това ще сторите богоугодно дело.

За един убит червенокос ще ви бъдат опростени греховете, за двама червенокоси бог обещава спасение, за трима — вечно блаженство. Червенокосите деца до десет години се броят по три парчета за възрастен.

— Браво, Тари! — каза Ест след завършването на проповедта. — Не знаех, че си роден за оратор.

* * *

Лупус Ест бясно крачеше из стаята. Приятелите му страхливо навеждаха глава, когато той се обръщаше с лице към тях. Те добре познаваха характера на диктатора.

Работите вървяха съвсем зле.

Втората проповед на Тари събра само двама слушатели. Единият от тях — глухо старче, което първия път не бе разбрало нито дума, — бе дошъл с нов слухов апарат, но когато се развихриха ораторските способности на Кат, стана от мястото си и си отиде. Вторият (психиатърът, шурейт на споменатия вече галатеец) седя до края, но ако се съди по множеството бележки, които правеше в бележника си, и по неговия опит да провери след завършването на проповедта способността на Тари да запомня многозначни числа, се ръководеше от чисто професионален интерес към проповедника. Не вървеше по-добре и работата на Пинта. Той за малко щеше да формира щурмов отряд от десет галатейци, но когато стана ясно, че се касае не за щурмуване на някой планински връх, а за други работи, за които Пинта говореше твърде загадъчно, отрядът се разпадна.

Лупус се приближи до своите помощници. Те бързо станаха.

— Така повече не може да се действа — каза той и ги прониза с поглед. — Още една седмица и ще станем за посмешище на цялата планета. Трябва да променим тактиката. Довечера ще завземем златния запас на Галатея.

* * *

Беше пет часа сутринта, времето, когато на Галатея е най-тъмно.

Отрядът се движеше към склада, пазейки пълна тишина.

Лупус, който вървеше пръв, направи знак на своите помощници да се приближат до него.

— Никаква стрелба — каза той шепнешком, — ще ликвидираме охраната с ножове. Пинта ще остане да охранява входа, а ние с Тари ще се заемем с касите.

— Далеч ли е складът? — попита задъхан Тари. Той се беше уморил да мъкне на гърба си квантовия механизъм за разбиване на каси.

— Ето вратата. Аз минавам пръв. Стойте тук. Когато ликвидирам часовия ще свирна.

Лупус изчезна в мрака. В нощната тишина се чуваше само тежкото дишане на Кат. Внезапно в склада блесна светлина.

— Тревога! Тари, май че е най-добре да офейкаме — прошепна Пинта. — Знаех си, че те имат там автоматика!

— Тари! Пинта! — Лупус се показва в осветената врата. — Складът не се охранява. Златото е на кюлчета — търкаля се по земята. Бързо насам.

* * *

Минаха три денонощия от завземането на склада. Галатейците все още не проявяваха никакво безпокойство по този повод.

Приятелите седяха върху златните кюлчета, без да свалят очи от затворената врата, готови да отблъснат всяко нападение. Край тях лежах лъчевите пистолети.

Мина още едно денонощие и постоянното напрежение почна да ги уморява. За да убият времето, Лупус предложи да играят на покер. Играеха на кюлчета.

... Течеше шестото денонощие от началото на операцията.

— Двеста — каза Тари.

— Пас — отговори Пинта.

— По три — релансира Лупус.

— Още по три — добави Тари.

— Какво имаш?

— Каре попове!

Лупус тихо изруга. Вече над две трети от златния запас бяха преминали у Тари. Такава концентрация на капитал и на духовна власт в едни ръце създаваше реална заплаха за положението на диктатора. Ест небрежно хвърли картите. Една от тях падна на земята. Тари се наведе да я вдигне.

Лупус беше майстор в своята професия. Когато вратът на Тари се изравни с дулото на пистолета, ослепителен лъч прониза главата на новоизлюпения финансов магнат.

— Защо направи това? — попита преbledнелият Пинта. — Ами сега?

— Ще трябва да обединим църквата с полицията — небрежно отговори Лупус. — Налага ти се да работиш за двама.

* * *

Минаха още седем дни. Галатейците не се появиха, сякаш абсолютно не се интересуваха от своето злато.

Ръмеше дъжд. Пинта седеше като мокра кокошка с хлътнала между раменете глава. Научен от опита, той вежливо отклоняваше всички предложения на Ест да поиграят на карти.

Храната им се беше свършила.

— Знаеш ли, Лупус — замечтано каза Пинта, — в централния затвор на дванадесетте планети все пак беше по-хубаво от тук. Наистина кислородът там е по-малко, но затова пък имаш покрив над главата си, топла храна, а през време на разходките можеш да размениш по някоя дума с приятели и да научиш нещо ново.

Лупус презрително го погледна.

— Да не се надяваш, че твоите подвизи при завземането на звездолета ще накарат съдебните заседатели да заменят смъртната ти присъда с обществено порицание?

Пинта наведе глава.

— То че ще видим Сините слънца, когато си видим ушите, е ясно, Лупус, но какво ще спечелим, ако седим тук върху тези кюлчета? Изглежда, че това злато просто не им е нужно. Търкаля се в склада без никаква охрана. То няма да ни даде никаква власт. Напразно само се мокрим под дъжда.

— Да почакаме още един ден. Златото си е винаги злато. Невъзможно е да са забравили за него.

Лупус излезе прав. Привечер пред вратата се появи парламентъор — старчето със слуховия апарат, единият от слушателите на втората проповед на Тари.

— Отворете вратата! — извика то, старейки се да види през ажурената решетка лицата на експроприаторите. — Ей сега ще дойдат коли да вдигнат златото!

С пистолет в ръка Лупус се приближи до вратата.

— Имаш много здраве! Златото сега е наше и всеки, който се опита да влезе тук, жив няма да излезе!

— Това злато е мое! — записка старчето. — Няmate право да заграбвате чуждо злато, това е безпрецедентен случай!

Положението се изясни. Най-после вместо тайнствената, безлика маса на галатейците пред Лупус стоеше реалният притежател на богатствата на Галатея. В такива ситуации той се чувствуваше като риба във вода.

— Слушай! — В гласа на Ест прозвучаха добродушни нотки. — Златото сега е наше, но аз не искам новият ред на вашата планета да започне с нарушение на правото на частна собственост. Номинално ти ще си останеш собственик на златото, но с него ще се разпореждаме ние. От днес нататък всички кюлчета постъпват във фонда на Промислено-финансовата банка, а ти ставаш неин директор. Смятам, че десет процента от акциите ти стигат.

— Дайте ми златото! — продължаваше да крещи старчето. — Ако за вашите опити ви е нужно злато, ще ви приготвя няколко тона, но най-рано след една седмица, а това злато трябва да превърна днес в олово. Няmate право да забавяте пробното пускане на моята инсталация!

— В олово ли? В какво олово?! — на Лупус му се стори, че не е чул добре.

— В обикновено олово за защита на реакторите. Аз съм ръководител на лаборатория по алфизика и синтезиран тежки метали от кварцов пясък. В първата инсталация не можахме да стигнем по-горе от златото. Тези кюлчета са полуфабрикат за втората фаза, при която златото се превръща в олово. Дайте ни златото!

— Отвори му вратата, Пинта!

Старчето се втурна в склада, преброи кюлчетата и подскачайки, тръгна към изхода.

— След една седмица ще ви пратя няколко тона злато за вашите опити — викна той на Ест на излизане.

Лупус се изхрани и тръгна към вратата.

— Накъде, Лупус?

— Да поискам от тези ангели гориво за звездолета. Реших да заминем за Страната на сините маймуни.

— Но те са гологъзи, катерят се по дърветата и ядат някакви корени.

— Няма какво да се прави, малко са вече местата в Галактиката, където човек може все още да стане диктатор.

— Ами аз? — жално попита Пинта.

— Ти ще полетиш с мен — отговори великодушният Ест. — Жалко, че го няма Тари, там той също щеше да ми бъде нужен.

Публикувано в списание „Наука и техника за младежта“, брой
4/1966 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.